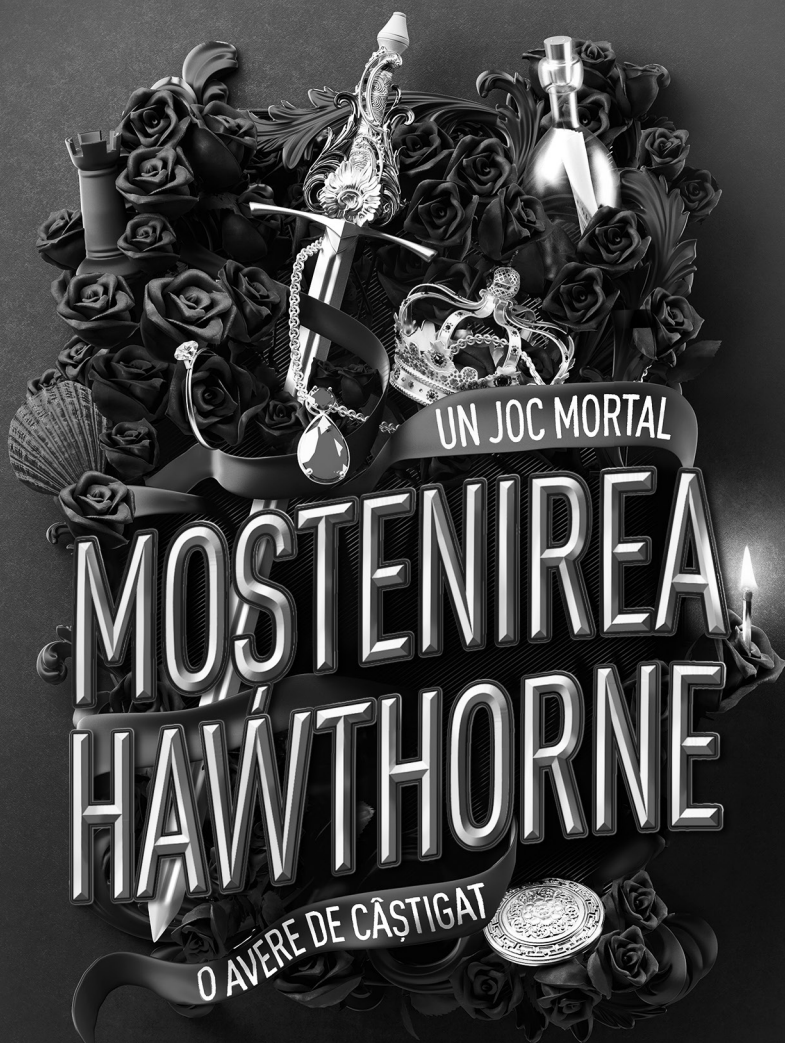

MOȘTENIREA
HAWTHORNE

JENNIFER LYNN BARNES

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Hawthorne Legacy*

Autor: Jennifer Lynn Barnes

Copyright © 2021 by Jennifer Lynn Barnes

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, JENNIFER LYNN

Moștenirea Hawthorne / Jennifer Lynn Barnes ; trad. din engleză de Alina Marc-Ciulacu. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-63-9

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTOR: Rodica Crețu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Katt Phatt

DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Charlie

Capitolul 1

— Mai povestește-mi o dată despre prima voastră partidă de șah din parc.

Pe chipul lui Jameson cădea lumina lumânării, dar, oricât era aceasta de ștearsă, tot distingeam sclipirea din ochii lui verzi, întunecați.

Nimic – și nimeni – nu făcea să îi clocotească sângele lui Jameson așa cum o făcea un mister.

— S-a întâmplat imediat după înmormântarea mamei, i-am zis. La câteva zile, poate o săptămână.

Ne aflam amândoi în tunelurile de sub Hawthorne House – singuri, pentru ca nimeni să nu ne poată auzi. Trecuse mai puțin de o lună de când pășisem prima dată în reședința asemenea unui palat din Texas și o săptămână de când dezlegaserăm misterul motivului pentru care fusesem eu adusă aici.

Dacă rezolvaserăm cu adevărat misterul.

— Eu și mama obișnuiam să ne plimbăm prin parc.

Am închis ochii, ca să mă pot concentra asupra faptelor, și nu asupra intensității cu care Jameson îmi înregistra fiecare cuvânt.

— Ea numea asta Jocul de-a hoinăritul fără țintă.

M-am luptat să nu mă las copleșită de această amintire și am deschis pleoapele.

— La câteva zile după înmormântare am mers prima dată în parc fără ea. Când am ajuns în apropierea lacului, am văzut că se strânseseră mai mulți oameni. Pe alee era întins un bărbat acoperit cu pături zdrențuroase.

— Un om fără adăpost.

Jameson mai auzise toate astea înainte, dar concentrarea cu care mă asculta nu a slăbit deloc.

— Oamenii au crezut că e mort – sau leșinat ori beat. Apoi bărbatul s-a ridicat în capul oaselor. Am văzut cum un polițist își croia drum prin mulțime.

— Dar tu ai ajuns prima la el, a completat Jameson, cu ochii ațintiți într-ai mei și cu colțurile buzelor ridicate. Și l-ai rugat să jucați șah.

Nu mă așteptasem ca Harry să îmi accepte propunerea, darămite să câștige.

— Începând de atunci, am jucat săptămânal, am zis. Câteodată de două sau de trei ori pe săptămână. Nu mi-a spus niciodată altceva în afară de numele lui.

Nici măcar nu îl chema Harry. A mințit. Și asta era motivul pentru care mă aflam în tuneluri, împreună cu Jameson Hawthorne. Din cauza asta începuse să mă privească din nou ca pe un mister, un puzzle pe care el și numai el putea să îl rezolve.

Nu putea fi o coincidență faptul că miliardarul Tobias Hawthorne își lăsase averea unei străine care îl cunoștea pe fiul lui „mort”.

— Ești sigură că era Toby? a întrebat Jameson, în timp ce tensiunea plutea între noi.

Zilele astea eram sigură de puține lucruri. Cu trei săptămâni în urmă eram o fată obișnuită care o ducea de azi pe mâine, încercând cu disperare să supraviețuiască liceului, să obțină o bursă și să evadeze. Apoi, din senin, aflasem că unul dintre cei mai bogați oameni din țară murise și mă trecuse

în testament. Tobias Hawthorne îmi lăsase miliarde, aproape întreaga lui avere – iar eu habar nu aveam de ce. Eu și Jameson avuseserăm nevoie de două săptămâni ca să dezlegăm puzzle-urile și indiciile pe care le lăsase bătrânul. *De ce eu?* Din cauza numelui meu. Din cauza zilei în care mă născusem. Pentru că Tobias Hawthorne pariașe totul pe varianta că eu aș putea cumva să îi readuc împreună pe cei din familia lui scindată.

Sau asta era, cel puțin, concluzia la care ne-a condus ultimul joc al bătrânului.

— Sunt sigură, i-am spus lui Jameson, hotărâtă. Toby trăiește. Și dacă bunicul vostru știa asta – și știu că e un mare *dacă* –, dar, dacă știa, atunci suntem obligați să presupunem că fie m-a ales pentru că îl cunoșteam pe Toby, fie a plănuit totul ca să ne aducă împreună.

Dacă am învățat ceva despre răposatul miliardar Tobias Hawthorne, atunci am învățat că era capabil să orchestreze aproape orice, să manipuleze pe aproape oricine. Era înnebunit după puzzle-uri și ghicitori și jocuri.

La fel ca Jameson.

— Dar, dacă nu în ziua aia, în parc, l-ai întâlnit prima dată pe unchiul meu? a zis Jameson și a făcut un pas înspre mine, emanând o energie teribilă. Ia gândește-te, Moștenitoareo. Ai zis că singura dată când te-a întâlnit bunicul meu aveai șase ani și te-a văzut în localul unde mama ta era chelneriță. Ți-a aflat numele întreg.

Avery Kylie Grambs, dacă aranjezi altfel literele, devine A Very Risky Gamble*. Un gen de nume pe care o persoană precum Tobias Hawthorne l-ar ține minte.

— Așa e, am spus eu.

Jameson era acum aproape de mine. Prea aproape. Fiecare dintre băieții Hawthorne emana o atracție magnetică. Erau

* Un pariu foarte riscant (n.t.).

întotdeauna în centrul atenției. Creau impresie asupra oamenilor – iar Jameson se pricepea de minune să se folosească de asta ca să obțină ceea ce voia. *Acum vrea ceva de la mine.*

— Ce căuta bunicul meu, un miliardar texan care avea la dispoziție o armată de bucătari particulari, să mănânce într-un local amărât dintr-un orașel din Connecticut de care n-a auzit nimeni?

Mintea mea a început să lucreze în viteză.

— Căuta, crezi, ceva?

Pe fața lui Jameson a apărut un zâmbet șiret.

— Sau pe cineva. Poate că bătrânul a mers acolo să îl caute pe Toby și te-a găsit *pe tine*.

Era ceva în legătură cu felul în care rostise cuvintele *pe tine*. Ca și cum eram cineva. Cineva care conta. Dar eu și Jameson o mai luaserăm pe calea asta și înainte.

— Și tot restul nu e decât să distragă atenția? l-am întrebat eu, luându-mi privirea de la el. Numele meu. Faptul că Emily a murit de ziua mea. Puzzle-ul pe care ni l-a lăsat bunicul tău să-l rezolvăm – toate nu au fost decât o minciună?

Jameson nu a reacționat la auzul numelui lui Emily. Afundat în rezolvarea misterului, nimic nu îl putea distra – nici măcar ea.

— O minciună, a repetat el, sau o pistă falsă.

A întins mâna pentru a-mi da la o parte o șuviță de păr de pe față și fiecare fibră din corpul meu a intrat în alertă. Am sărit în spate.

— Nu mă mai privi în felul ăsta! i-am spus cu asprime.

— În ce fel? m-a contrat el.

Mi-am încrucișat brațele și l-am ținut cu privirea.

— Îți activezi farmecul când vrei ceva.

— Moștenitoareo, mă rănești.

Când zâmbea, Jameson arăta mai bine decât ar avea cineva dreptul să arate.

— Nu vreau decât să scotocești puțin prin noianul tău de amintiri. Bunicul meu a fost o persoană care gândea în patru dimensiuni. Posibil să fi avut mai multe motive să te aleagă pe tine. De ce să omori două păsări dintr-o lovitură, când ai putea omorî douăsprezece, spunea el mereu.

Era ceva în vocea lui, în felul în care continua să mă privească, care ar fi făcut să fie ușor să te lași prins cu totul în asta. Posibilitățile. Misterul. *El*.

Dar eu nu eram genul de om care face de două ori aceeași greșeală.

— Dar dacă te înșeli? am spus și mi-am întors privirea de la el. Dar dacă bunicul tău nu știa că Toby trăiește? Dar dacă *Toby* a fost cel care și-a dat seama că bătrânul mă supraveghează? Că se gândește să îmi lase mie toată averea?

Harry, așa cum îl știam eu, fusese un jucător de șah al naibii de bun. Poate că ziua aia în parc nu fusese o coincidență. Poate că el mă găsise.

— Ne scapă ceva, a zis Jameson și a venit lângă mine. Sau poate că nu spui tu totul, a murmurat în ceafa mea.

Nu se înșela prea mult. Nu era stilul meu să îmi pun toate cărțile pe masă – iar Jameson Winchester Hawthorne nici măcar nu se prefăcea a fi de încredere.

— Am înțeles cum stau lucrurile, Moștenitoare.

Îi puteam practic *auzi* zâmbetul ștrengăresc.

— Dacă așa vrei să joci, de ce n-am face să fie interesant?

M-am întors cu fața la el. Ochi în ochi, nu era greu să-ți amintești că, atunci când săruta o fată, Jameson nu o făcea timid. Nu o făcea delicat. *Nu a fost pe bune*, mi-am amintit singură. Pentru el, fusesem o parte din puzzle, o unealtă care putea fi folosită. Încă eram o parte din puzzle.

— Nu e totul un joc, am spus eu.

— Și poate că tocmai asta e problema, a replicat el cu ochi scânteietori. Poate că din cauza asta ne pierdem noi timpul în

fiecare zi prin tunelurile astea fără niciun rezultat, tot vorbind despre asta fără să ajungem nicăieri. Pentru că nu e un joc. *Nu încă*. Un joc are reguli. Un joc are un câștigător. Poate că ceea ce ne trebuie nouă, Moștenitoareo, ca să rezolvăm misterul lui Toby Hawthorne, e o mică motivație.

— Ce fel de motivație? am întrebat eu mijind ochii.

— Ce zici de un pariu? și-a arcuit Jameson o sprânceană. Dacă descâlcesc eu primul toată treaba asta, atunci trebuie ca tu să ierți și să uiți mica mea eroare de judecată de după ce am dezlegat misterul Black Wood.

În Black Wood ne dăduserăm seama că prietena lui moartă murise de ziua mea. Acela a fost momentul în care a devenit prima oară limpede că Tobias Hawthorne nu mă alesese pentru că eram specială. Mă alesese pentru ceea ce ar fi însemnat asta pentru ei.

Imediat după aceea Jameson încetase să mai aibă de-a face cu mine.

— Iar dacă eu câștig, atunci tu trebuie să uiți că ne-am sărutat – și să nu mai încerci niciodată să mă vrăjești să te sărut din nou, am contraatacat eu, privindu-i țintă ochii ăia verzi ai lui.

Nu aveam încredere în el, dar nu aveam încredere nici în mine când eram cu el.

— În regulă, Moștenitoareo.

Jameson a făcut un pas înainte. Stând chiar lângă mine, și-a coborât buzele la urechea mea și a șoptit:

— Să înceapă jocul.

Capitolul 2

O dată termenii pariului stabiliți, Jameson a pornit într-o direcție prin tuneluri, iar eu, în cealaltă. Hawthorne House era imensă, întinsă, destul de mare încât, chiar și după trei săptămâni, să nu o fi văzut în întregime. Ai putea să îți petreci ani întregi explorând locul ăsta și tot nu ai ajunge să îl cunoști în detaliu, să îi știi toate pasajele secrete și toate compartimentele ascunse – și asta fără să mai punem la socoteală tunelurile subterane.

Norocul meu era că învăț repede. De sub aripa cu sala de sport, am tăiat-o printr-un tunel care mergea pe sub sala de muzică. Am trecut pe sub solariu, apoi am urcat pe o scară secretă în Sala Mare, unde am dat de Nash Hawthorne, care stătea sprijinit, relaxat, de un șemineu din piatră. Așteptând.

— Salut, puștoaico!

Nash nici măcar nu a clipit când mi-am făcut ca din senin apariția. De fapt, impresia pe care o dădea cel mai mare dintre frații Hawthorne era că, chiar dacă întreg conacul s-ar fi prăbușit în jurul lui, el tot sprijinit de șemineu ar fi rămas. Pesemne că Nash Hawthorne ar fi salutat până și moartea ducându-și mâna la pălăria lui de cowboy.

— Salut! i-am răspuns.

— L-ai văzut cumva pe Grayson? m-a întrebat el, iar accentul lui texan târăgănat a sunat aproape leneș.

Asta însă nu a atenuat deloc impactul a ceea ce tocmai spusese.

— Nu.

Am răspuns scurt, fără să las să mi se citească ceva pe față. Eu și Grayson Hawthorne păstram distanța.

— Și se întâmplă să știi ceva despre o discuție pe care Gray a avut-o cu mama chiar înainte ca ea să se mute?

Skye Hawthorne, fiica mai mică a lui Tobias Hawthorne și mama celor patru nepoți ai acestuia, încercase să mă ucidă. Persoana care apăsase pe trăgaci era la închisoare, dar Skye fusese obligată să plece din Hawthorne House. De către Grayson. *O să te protejez întotdeauna*, îmi spusese el. *Dar asta... noi... Asta nu e posibil, Avery.*

— Habar n-am, am spus eu indiferentă.

— Îmi imaginam, a zis Nash și mi-a făcut cu ochiul. Te caută sora și avocata ta. În aripa de est.

Asta era declarația cea mai plină de subînțelesuri pe care am auzit-o vreodată. Avocata mea era fosta lui logodnică, iar sora mea...

Nu știam ce era între Libby și Nash Hawthorne.

— Mersi! i-am spus, dar când am urcat scara șerpuită care ducea în aripa de est a Hawthorne House, nu m-am dus să o caut pe Libby.

Și nici pe Alisa. Făcusem un pariu cu Jameson și aveam de gând să îl câștig. Prima oprire: biroul lui Tobias Hawthorne.

În această încăpere se găsea un birou de mahon, iar în spatele lui un perete plin cu trofee și brevete și cărți cu numele Hawthorne pe cotor – o reamintire vizibilă, uimitoare, a faptului că absolut nimic nu era obișnuit la frații Hawthorne. Li se dăduseră toate șansele, iar bătrânul așteptase de la ei să fie ieșiți din comun. Dar nu mă aflam aici ca să mă zgâiesc la trofee.

Așa că m-am așezat la birou și am deschis compartimentul secret pe care îl descoperisem nu cu mult timp în

urmă. Înăuntru era un dosar. În interiorul acestuia se găseau poze cu mine. Nenumărate fotografii, care mergeau înapoi în timp cu ani buni. După acea întâlnire decisivă din local, Tobias Hawthorne mă ținuse sub supraveghere. *Să fie din cauza numelui meu? Sau a avut un alt motiv?*

Am răsfoit pozele și am scos două dintre ele. Jameson avusese dreptate acolo, în tuneluri. Îi ascundeam ceva. Făcusem două poze împreună cu Toby, dar, în ambele dăți, tot ceea ce prinsese fotograful din bărbatul de lângă mine era ceafa acestuia.

Oare Tobias Hawthorne îl recunoscuse pe Toby de la spate? Oare „Harry” își dăduse seama că suntem fotografați și își întorsese intenționat capul dinspre cameră?

După cum arătau indiciile, nu aveam cine știe ce punct de plecare. Tot ce dovedea dosarul era faptul că Tobias Hawthorne mă ținuse sub supraveghere ani în șir înainte de a-și fi făcut „Harry” apariția. Am trecut peste fotografii, la o copie a certificatului meu de naștere. Semnătura mamei era clară, cea a tatălui meu, un amestec de litere de mână și de tipar. Tobias Hawthorne o subliniasse pe aceasta din urmă, precum și data mea de naștere.

18.10. În cazul ăsta cunoșteam semnificația. Atât Grayson, cât și Jameson iubiseră o fată pe nume Emily Laughlin. Moartea acesteia – pe 18 octombrie – adusese ruptura între ei. Bătrânul voia ca eu să îi readuc cumva împreună. Dar ce motiv ar fi avut Tobias Hawthorne să sublinieze semnătura tatălui meu? Ricky Grambs era un pierde-vară. Când a murit mama, nu i-a pasat nici cât să răspundă la telefon. Dacă ar fi fost după el, aș fi ajuns într-un centru de plasament. M-am uitat atent la semnătura lui Ricky, dorindu-mi să îmi devină clară rațiunea pentru care Tobias Hawthorne o subliniasse.

Nimic.

Undeva, în adâncul minții mele a răsunat vocea mamei. *Am un secret despre ziua în care te-ai născut, îmi spusese ea*

cu mult înainte ca Tobias Hawthorne să mă fi trecut în testamentul lui.

Orice ar fi vrut să spună cu asta, nu mai aveam să descopăr niciodată, acum, că ea murise. Un singur lucru știam sigur, și anume că nu sunt o Hawthorne. Dacă nu era o dovadă suficientă numele tatălui meu pe certificatul de naștere, un test ADN confirmase deja că nu îmi curgea în vene sângele familiei Hawthorne.

De ce mă căutase Toby? Oare chiar mă căutase? M-am gândit la ceea ce zisese Jameson despre bunicul lui și despre a omori douăsprezece păsări cu o singură piatră. Am trecut din nou prin dosar, încercând să găsesc o fărâmbă de sens. Ce îmi scăpa? Trebuia să fie *ceva*...

O bătaie în ușă a fost singurul avertisment pe care l-am primit înainte ca mânerul să înceapă să se răsucescă. M-am grăbit să adun fotografiile și să strecor dosarul înapoi în compartimentul secret.

— Aici erai.

Alisa Ortega, avocata, era un model de profesionalism. A ridicat din sprâncene, ceea ce eu denumisem în mintea mea „privire à la Alisa”.

— Ar fi greșit să presupun că ai uitat de joc?

— De joc? am repetat eu, neștiind la ce joc se referă.

Mi se părea că jucasem tot timpul din clipa în care pusesem prima dată piciorul în Hawthorne House.

— Jocul de fotbal, m-a lămurit Alisa, aruncându-mi încă o privire à la Alisa. Partea a doua a debutului tău în societatea din Texas. Acum, că Skye a plecat din Hawthorne House, aparențele sunt mai importante ca oricând. Trebuie să controlăm narativul. Asta e o poveste cu Cenușăreasa, nu un scandal – ceea ce înseamnă că *tu* trebuie să o joci pe Cenușăreasa. În public. Cât mai des și mai convingător cu putință – și ai să începi folosind în această seară loja proprietarului, care îți aparține.

Loja proprietarului. Mi-a picat fisa.

— Jocul, am repetat, înțelegând în sfârșit. Cum ar fi un joc din NFL. Pentru că dețin o echipă de fotbal.

Lucrul ăsta încă mi se părea atât de aiuritor, încât a fost cât pe ce să reușesc să îmi abat atenția de la cealaltă parte din ceea ce spusese Alisa – menționarea lui Skye. Potrivit înțelegerii pe care o încheiasem cu Grayson, nu puteam spune nimănui despre rolul jucat de mama lui în tentativa de asasinare a mea. În schimb, se ocupase el de asta.

Exact așa cum promisese că va face.

— În loja proprietarului sunt 48 de locuri, mi-a spus Alisa, intrând în modul prelegere. O hartă generală a locurilor e creată cu luni înainte. Au acces numai persoanele importante. Nu e vorba numai despre fotbal; e un mod de a cumpăra un loc la o duzină de mese diferite. Invitațiile sunt extrem de căutate de mai toată lumea – politicieni, celebriți, directori de companii. I-am cerut lui Oren să-i verifice pe toți cei de pe lista din seara asta și o să avem și un fotograf profesionist la îndemână pentru eventuale ocazii strategice de a face poze. Landon a pus la punct un comunicat de presă care urmează să fie dat publicității cu o oră înainte de începerea jocului. Nu mai trebuie să ne facem griji decât pentru...

Cu tact, Alisa a lăsat afirmația în suspensie.

Am pufnit.

— Pentru mine?

— E o poveste cu Cenușăreasa, mi-a reamintit ea. Ce crezi că ar purta aceasta la primul ei joc în NFL?

Probabil că era o întrebare-capcană.

— Ceva de genul ăsta?

În ușa a apărut capul lui Libby. Era îmbrăcată într-un tricou Lone Stars, cu un fular asortat, mănuși asortate și ghete la fel. Își prinsese părul albastru în cozi împletite, cu o mulțime de panglici albastre și aurii.

Alisa a încercat să schițeze un zâmbet.

— Da, mi-a spus ea. Ceva de genul ăsta – mai puțin rujul negru, oja neagră și colierul.

Libby era, probabil, cea mai veselă adeptă a stilului goth din lume, dar Alisa nu se dădea în vânt după gusturile în materie de modă ale soră-mii.

— Așa cum spuneam, seara asta e importantă, a continuat Alisa cu emfază. În timp ce Avery o să joace rolul Cenușăresei în fața camerelor, eu o să mă plimb printre invitații noștri ca să îmi dau mai bine seama de poziția lor.

— Poziția lor cu privire la ce? am întrebat eu.

Mi se spusese de nenumărate ori că testamentul lui Tobias Hawthorne era inatacabil. Din câte știam eu, familia Hawthorne renunțase la a mai încerca să îl conteste.

— Niciodată nu strică să ai de partea ta câțiva jucători redutabili în plus, a spus Alisa. Și ne dorim ca toți aliații noștri să se simtă în siguranță.

— Sper că nu întrerup.

Nash se purta ca și cum dăduse numai din întâmplare peste noi trei – de parcă nu el mă avertizase că Alisa și Libby mă căutau.

— Continuă, Lee-Lee, i-a spus el avocatei mele. Parcă ziceai ceva despre a te simți în siguranță.

— Avem nevoie ca oamenii să știe că Avery nu se află aici ca să dea lucrurile peste cap.

Alisa a evitat să se uite direct la Nash, așa cum cineva își ferește privirea de soare.

— Bunicul tău avea investiții, parteneri de afaceri, relații politice – lucrurile astea trebuie tratate cu multă grijă.

— Ce vrea să spună prin asta e faptul că are nevoie ca oamenii să creadă că firma McNamara, Ortega și Jones are situația complet sub control, mi-a spus Nash.

Situația?, mi-am zis eu. *Sau pe mine?* Nu-mi plăcea ideea de a fi marioneta cuiva. Teoretic cel puțin, se presupunea că firma lucrează pentru mine.

Ceea ce mi-a dat o idee.

— Alisa, îți amintești când ți-am cerut să faci rost de bani pentru un prieten de-ai mei?

— Harry parcă, nu? mi-a răspuns Alisa, dar aveam senzația clară că atenția îi e împărțită în trei direcții: între întrebarea mea, planurile ei mărețe pentru acea seară și zâmbetul care a apărut pe buzele lui Nash când a văzut cum era îmbrăcată Libby.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca avocata mea să fie atentă la felul cum se uită fostul ei la soră-mea.

— Da. Ai reușit să îi faci rost de bani? am întrebat-o.

Cel mai simplu mod de a primi răspunsuri era să îl găsesc pe Toby – înainte să o facă Jameson.

Alisa și-a desprins ochii de la Libby și de la Nash.

— Din păcate, oamenii mei nu au putut să-i dea de urmă lui Harry așa al tău.

Am răsucit pe toate părțile în minte ce presupunea asta. Toby Hawthorne își făcuse apariția în parc la câteva zile după moartea mamei mele și, la mai puțin de o lună de la plecarea mea, dispăruse.

— Acum, în ce privește garderoba ta... a zis Alisa și și-a împreunat mâinile la piept.